No. 1474 Zaterdag 30 Maart 1912. 29ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

BUREAUX VAN DIT BLAD
Redactie en Administratie
Oud No. 223, Nieuw No. 4,
Waterkant, Overzijde.

Es Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagá padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire. Aruba, St. Martin (P. H.), St. Eustatius i Saba fl. 10.— pa anja
Un numero sol fl. 0.15.
Anuncio di 1 te 7 regel f 0.50 cada regel mas 7½ cts.

De Hoedenindustrie
EN DE
Curaçaosche Maatschappij.

Op de Begrooting voor het dienstjaar 1913 heeft de Gouverneur in het belang der hoedenindustrie f 7.000 uitgetrokken.

„De hoedenindustrie ontwikkelt zich goed. Doordat er betere hoeden op de markt worden gebracht en rekening wordt gehouden met de wenschen van de afnemers, neemt de vraag naar hoeden steeds toe, en kunnen er veel hoogere prijzen worden bedongen.

Toch is de industrie, om zoo te zeggen, nog in haar kindsheid. Er kan voor de deugdelijke ontwikkeling er van nog ontzettend veel worden gedaan. Daarvoor is het echter noodig over wat meer geld te kunnen beschikken.

Het is b.v. een groot nadeel voor de industrie en voor de arme bevolking zelf, dat de menschen in de buitendistricten en op de eilanden buiten Curaçao, hun hoeden meestal voor te lagen prijs aan rondgaande kooplui moeten verkoopen. Wanneer zij er te weinig voor krijgen, hebben zij geen prikkel om goed werk te leveren — wat noodig is om het artikel in het buitenland een goeden naam te doen krijgen — en leveren zij goed werk, dan is het hard, dat hun arbeid te slecht wordt betaald.

Nuttig zou het daarom zijn hier en daar lui aan te stellen, die de waarde van het artikel kennen en de vlechtsters door goede voorlichting en, zoo noodig, door kleine geldelijke voorschotten in de gelegenheid stellen hun hoeden daar te verkoopen, waar voor goed werk een behoorlijke prijs wordt betaald.

Ook zouden er, behalve op de scholen, hier en daar buiten vlechtcursussen moeten worden gegeven voor oudere lui, om hen te leeren de gewone, ordinaire hoeden goed te maken, zoodat zij er veel betere prijzen voor kunnen bedingen.

Telkens toch valt het op, dat tal van vlechtsters met een klein beetje moeite, zonder dat zij het eigenlijk veel verder in de kunst van vlechten behoefden te brengen, een veel beter artikel zoude kunnen leveren.

Waar er in 1911 voor meer dan f 400.000. aan hoeden is uitgevoerd en men gerust kan zeggen, dat er— nu de oogst geheel mislukt is—in tal van gezinnen de grootste misère zou heerschen, zoo de hoeden niet hoog in prijs waren, is het duidelijk, dat al het mogelijke moet worden gedaan om de industrie tot bloei te brengen.

Onder de f 7000.— zijn begrepen de f 1500.— die minder worden uitgekeerd aan de Curaçaosche Maatschappij tot bevordering van landbouw, veeteelt, zoutwinning en visscherij en werden besteed voor de vlechtcursussen op Pietermaai en Otrabanda."

Wij juichen deze maatregelen van het Koloniaal Bestuur van harte toe. Zij hebben allen ten doel de vlechtnijverheid in zich zelf te verbeteren, een goede methode meer algemeen te maken, en den armen vlechtsters een voldoend loon te verzekeren.

Dit alles is uitstekend gezien. Het maakt de volksnijverheid krachtig en gezond en bereidt aldus een geleidelijke ontwikkeling van zelf voor.

De hoedenindustrie moet en kan hooger worden opgevoerd. Wij moeten in 1912 het eerste millioen aan uitvoerwaarde bereiken. Handel en scheepvaart, zoowel als de nijverheid, zullen er goed bij varen. Het verheugt ons ten zeerste, dat zoo duidelijk door het Bestuur wordt ingezien, *dat de vlechtindustrie nog in haar kindsheid is, en voor de deugdelijke ontwikkeling daarvan nog zoo ontzettend veel gedaan kan worden.*

Dergelijke zakenkundige verklaringen geven hoop voor de toekomst. Men gevoelt, dat het streven van het tegenwoordig Koloniaal Bestuur er op gericht zal zijn deze volksindustrie met vaste hand in de goede richting te houden en met krachtigen steun vooruit te helpen.

Wij hopen, dat het aan 't Koloniaal Bestuur mogelijk zal worden gemaakt, door de Hooge Regeering in Nederland, reeds in 1912 te beginnen met het aanstellen van personen in de buitendistricten om de hoeden op te koopen, en de vlechtcursussen te vermeerderen.

Maar dan hopen wij even zeer, dat de Gouverneur er ook toe zal mogen overgaan den Heer H. J. Cohen Henriquez definitief te benoemen tot Leider van de vlechtindustrie.

Als voor de landbouw op Curaçao de Hooge Regeering reeds een landbouwkundige verlangt, zal zij toch ook wel te overtuigen zijn, dat de volksnijverheid het zeer zeker niet zonder een deskundigen leider kan stellen. De ondervinding heeft geleerd hoeveel kracht ten goede er van een deskundige leiding is uitgegaan. Daarbij, al die cursussen en de toekomstige opkoopers moeten gecontroleerd en geleid worden. De ontwikkeling der vlechtindustrie is ons ondenkbaar zonder een Leider. En hoe veel de Heer Henriquez ook moge voelen voor deze nijverheid het zal hem niet goed mogelijk wezen een geregeld toezicht op alles te houden, als ZEd. zich niet geheel kan geven.

Het is in het algemeen belang der Kolonie, dat deze volksindustrie zoo krachtig mogelijk ontwikkeld worde; handel, scheepvaart en nijverheid worden er door gebaat; het zal derhalve ook in het algemeen belang der Kolonie wezen, als de Heer H. J. Cohen Henriquez worde ontheven van zijn betrekking als postdirecteur en definitief benoemd tot Leider der vlechtindustrie.

Hoe eerder dit geschieden kan, des te beter.

En nu nog een enkel woord over de „Curaçaosche Maatschappij".

Het Gouvernement heeft dit jaar de onkosten voor de vlechtcursussen van deze maatschappij overgenomen, en geeft nu ook fl 1.500 minder subsidie aan deze instelling. De vlechtindustrie wordt hiermede losgemaakt van de „Cur. Maatschappij". Een openlijk woord van waardeering en dank voor alles wat de „Maatschappij". gedaan heeft voor de ontwikkeling der hoedenindustrie is nu zeker op zijn plaats. Zoo het Bestuur dezer landbouwvereeniging zich deze nijverheid niet hadde aangetrokken, zou eenige jaren geleden de oogenblikkelijke opflikkering van voorbijgaanden aard zijn gebleven. Maar de „Maatschappij" heeft haar beschermende hand uitgestrekt over deze opnieuw ontluikende Curaçaosche volksindustrie. En zóó. gekoesterd, beschermd en verzorgd, is het teedere plantje door blijven groeien en reeds een flinke struik geworden.

Aan de Leden van het Bestuur, maar in 't bijzonder aan de Heeren H. H. R. Chapman en H. J. Cohen Henriquez, de oprichters der eerste vlechtcursussen aan de Overzijde en op Pietermaai, dient hier openlijk een woord van dank gebracht. Zij hebben zich voor de Kolonie zeer verdienstelijk gemaakt.

Een enkel woord van waardeering moge ook gewijd aan de nagedachtenis van Z. D. H. Mgr. J. J. A. van Baars z. g. die zeer veel moreelen steun heeft verleend bij de oprichting van den allereersten cursus, die aan de Overzijde, en daarvoor gratis de oude pastorie beschikbaar stelde.

Ook de Zeereerw. Heer Pastoor J. M. van Weerelt dient hier eervol vermeld.

De wederopbloei van de hoedenindustrie geeft weer eens een echt Curaçaosch beeld te aanschouwen, te weten: eendrachtige samenwerking van verschillende rangen en standen zonder te letten op godsdienst of politiek, maar gezamenlijk slechts strevend naar den vooruitgang van het Geliefde Curaçao.

Zoo moge het steeds blijven!

OBERAMMERGAU.

Een anderen hemel en een ander land, andere taal en andere menschen herinneren wij ons nu, wij, die den laatsten zomer pelgrimeerden naar het Beiersche hoogland, waar het drama der passie ons zou boeien en ontroeren, waar wij in levende vormen een wereldfragment van voor negentien eeuwen nagebootst zouden zien.

Hoog boven de bergen hing de zon te stralen, door de luchten zong zoete muziek en onze oogen zagen een vreemde weelde van kostbare kleederen, een langen optocht van jubelend volk, dat zwaaide met olijftakken en palmen. dat kleederen spreidde op den grond, — jubelend volk: de kinderen der Hebreeën, verwelkomend den zoon van David binnen Jeruzalem's poorten.

Kort duurde de zoete vreugde van Christus triomfeerend te aanschouwen als den erkende en vereerde in de stad, die hare profeten vermoordde.

Het lijdensdrama, dat eeuw aan eeuw de volkeren heeft geschokt en gesterkt, dat harten als steen gemaakt heeft tot harten als vloeiende was, dat gebroken levens heeft hersteld en wankelende in evenwicht gebracht, het groote mysterie van den Zoon Gods, die aan het kruishout stierf, heeft zich daar in schaduwlijnen laten bestaren door ons en door duizenden van alle windstreken.

Wij meenden mogelijk al veel te hebben gezien van dit lijden en innig diep de weeën van den Martelaar-om-ons te hebben doorvoeld.

Alle schilders der Christelijke school waren ons voorgegaan. Zij hadden ons Golgotha voorgesteld met het kruishout en den Gekruiste, zooals zij in angstige visioenen dat bloedoffer hadden meegeleefd. Wij kenden de omgeving: in den verte de stad van Pilatus, nabij woelige vloedgolven volks, dat hoonkrijschend den Stervende bespotte, — zenuwschokkende moordenaars, de tuchtiging der felste en smadelijkste straf deelend met dien Man, die mirakelen had verricht in Galilaea en Judaea, — nog nader, tegen den voet geleund van 't hooge hout, de Mater Dolorosa, wreedstbeproefde Vrouwe aller tijden met hare geliefde mede-lijders.

En als wij, reeds in de stillen dagen onzer jeugd, bij avond de oogen toekneepen, na het sombere liederensamenstel van Jeremias, den profeet, dan rees voor ons als een synthese van alle leed en ellende, door schilders ooit gepenseeld, door dichters bejammerd, door asceten beschreven, door heiligen in mystieke schouwing meegeleden, de figuur van den geslagen, gepijnigden, gekwetsten, gekneusden, doorwonden, bebloeden God-mensch, Jezus Christus.

En nu wij Oberammergau hebben gezien: de lijdenshistorie in levende verbeelding; nu wij, als toeschouwers hebben gezeten nabij het woeste kraaiende, rebelsche volk, dat joelend den Godsmoord eischte — herkenden wij onze driften niet in dien dollen troep? — nu zien wij als een meer dan visionaire, pijnlijke en tot pieuze treurnis prikkelende werkelijkheid het heele tafereel der kruisiging in het bergland weer zich ontvouwen.

Even duizelen wij van de wilde woelingen rondom Golgotha, waar de ruiters het toomelooze volk moeten bedwingen. Maar dan klinken kloppende slagen daarboven: o God! hoe rekt die beul dat lichaam, hoe drukt hij al de purperenwonden, hoe splijt hij die handen, hoe klooft hij die voeten, hoe slaat hij dol op dat arme, arme hoofd! Hoe ploft met een bons dat kruis in den kuil; hoe angstig worden de trekken van dat gelaat........

Daar is de Dood, de Dood!......

Rilling op rilling, huivering op huivering, zenuwtrekkingen grijpen ons aan. Oogen gesloten, — het tafereel blijft: Christus de aanbiddelijke, afgemarteld en omgebracht om ons, om ons allen......

O Man van smarten met de door-
[nenkroon,
O bleek bebloed gelaat dat in den
[nacht
Gloeit als een groote bleeke vlam...
Glanzende liefde in eenen damp
van hoon!......

VAN EEN STOEL MET DRIE POOTEN.

Een Amerikaansch blad brengt ons het verslag van een rede, door den beroemden milliardair Andrew Carnegie voor een vergadering van werklieden gehouden.

'Is de moeite waard, daar enkele van de pakkendste zinnen uit mee te deelen; ze verdienen ook aan deze zijde van den Atlantischen Oceaan behartiging.

Kapitaal, verstand en arbeid zijn de drie pooten van een krukstoel, zei de geldkoning. Als die drie pooten stevig zijn en vast staan, blijft de stoel overeind; maar zoodra een van de drie zwak wordt en wijkt, of als men hem wegrukt of breekt, valt de stoel omver. En hij kan tot niets meer dienen zoolang de derde poot niet hersteld is.

Een kapitalist heeft dus ongelijk, als hij zich zou verbeelden, dat het kapitaal van meer gewicht is dan een van de twee andere pooten. De steun van die pooten is hem onmisbaar. Zonder die pooten, of zelfs maar bij gemis van een der twee, zakt hij ineen.

Ook het verstand heeft het mis, als het zou meenen dat de poot, dien het vertegenwoordigt, de belangrijkste is. Zonder de pooten: kapitaal en arbeid kan het niets uitrichten.

En eindelijk moeten we niet vergeten, dat ook de arbeid zich vergist, als hij beweert van meer beteekenis te zijn dan een der twee andere pooten. Dit misverstand is vroeger menigmaal de bron geweest van betreurenswaardige dwalingen.

Met hun drieën zijn ze onmisbare onderdeelen van een groot geheel. Vereenigd, doen zij wonderen; elk afzonderlijk zijn ze van weinig beteekenis. Kapitaal, verstand en arbeid moeten vereenigd zijn, en wie tweedracht onder hen tracht te zaaien, is de vijand van alle drie.

Tot zoover de milliardair, die aldus in een oorspronkelijken en pakkenden vorm een niet steeds erkende waarheid verkondigde. Niemand had meer dan hij het recht om zulke woorden te spreken en zulke wenken te geven, daar hij ongetwijfeld iemand is, die zoowel over verstand en arbeid als over kapitaal weet mee te praten. Thans bezitter van een der grootste vermogens ter wereld, begon hij in de nijverheid als gewone leerjongen en klom op tot werkman. die het bracht tot employé. Hij kent dus de drie pooten van den stoel en weet uit eigen ondervinding, dat kapitaal en arbeid zonder elkaar niets kunnen voortbrengen; dat het dwaasheid is, het eerste te willen afschaffen of te meenen het tweede te kunnen missen, en dat om die beide krachten harmonisch te doen samenwerken er een derde factor bij moet komen: het verstand of intellect.

Het veel gesmade kapitaal, waartegen in socialistenvergaderingen zoo geweldig wordt uitgevaren, zal altijd, in den een of anderen vorm onmisbaar zijn om verstand en arbeid in de gelegenheid te stellen, hun krachten in werking en tot ontwikkeling te brengen. Zonder kapitaal zou niets van de meesterwerken zijn tot stand gebracht, die nu den trots der menschheid uitmaken.

Toen dan ook Bebel op een socialisten-congres uitriep: „Loopen wij van het eene einde der wereld naar het andere storm tegen den Staat om den eeuwigen en algemeenen vijand, het kapitaal te verpletteren!" — toen verkocht hij in theatrale bewoordingen een groote dwaasheid, waaruit noodzakelijk de klassenstrijd voortvloeit.

Die verderfelijke leer van den noodzakelijken strijd tusschen kapitaal en arbeid heeft de „opkomeling" Carnegie willen brandmerken. En tegelijkertijd heeft hij op de noodzakelijke overeenstemming tusschen die twee machten gewezen. In plaats van twee onverzoenlijke vijanden zijn kapitaal en arbeid eigenlijk Siameesche tweelingen, die men niet scheiden kan zonder ze beiden te dooden.

Het komt er dus op aan, dat beiden hun verplichtingen kennen, kapitalisten zoogoed als arbeiders. Als de eersten uit onverschilligheid hun maatschappelijken plicht mochten vergeten, kunnen zij zich niet verwonderen zoo de tot ellende gedoemde arbeiders hen als vijanden beschouwen. En als van den anderen kant de arbeiders zich weerbarstig en onhandelbaar zouden toonen, zouden ook zij zich niet kunnen verwonderen als den kapitalisten de lust tot nieuwe ondernemingen verging.

Daaruit zien we dat aan de voorstelling van Carnegie nog één gewichtige factor ontbreekt, namelijk de godsdienst, die kapitalisten en arbeiders gestadig hun plichten voor oogen houdt.

STEENKOLEN.

Ten gevolge van de langdurige mijnstaking in Engeland komt er gebrek aan steenkolen.

Men seint uit New-York aan de *Daily Mail*, dat een Amerikaansche maatschappij belangrijke bestellingen van kolen heeft ontvangen van de Fransche en Engelsche regeeringen.

Men seint uit Dover aan de *Times*, dat daar schikkingen zijn getroffen om kolen uit Calais te verkrijgen.

Daar door de Oostenrijksche scheepvaart-maatschappijen hoofdzakelijk Engelsche kolen worden gebruikt, overweegt de *Neue Freie Presse* reeds het gevolg van een staking voor Oostenrijk-Hongarije. De Oostenrijksche Lloyd alleen verstookt maandelijks meer dan 20.000 ton Engelsche kolen en de Austro-Amerikana heeft niet minder noodig. Weliswaar hebben beide ondernemingen reeds sedert maanden gerekend op een mogelijke staking en voldoenden voorraad ingeslagen. Men gebruikt ook wel Amerikaansche en Turksche kolen en op eenige lijnen is de Lloyd op benzinnegebruik ingericht. Bij een langdurige staking zou men nog de dure kolen uit Silezië kunnen bestellen en ten slotte het bedrijf moeten beperken. In de contracten betreffende kolenlevering, welke over eenige jaren loopen, bevindt zich overal de stakingsclausule, waardoor de contracten buiten werking treden.

Gisteren is de *Antares* hier binnen geloopen met flinken voorraad uit Norfolk. Hopen wij, dat de kolenleverende Firma's op Curaçao geen nadeel mogen ondervinden van de stakingen in het kolenbedrijf.

Het Panama-kanaal.

Aan den vooravond van den grooten doorsteek, welke verschillende werelddeelen met elkander zal verbinden en een algeheelen ommekeer in den handel en de scheepvaartbeweging ten gevolge zal hebben, meenen wij in den geest van onze geachte Lezers te handelen met eens een min of meer volledig overzicht te geven van dit reuzenwerk. Opdat een ieder zich er een helder denkbeeld van zal kunnen vormen, geven wij eerst een overzicht over het geheel

IN VOGELVLUCHT.

Sins de vestiging der eerste Spaansche kolonisten is er reeds gedacht aan de doorgraving van de landengte van Panama.

Het eerste plan dateert van het jaar 1520, en werd in de zestiende eeuw opnieuw besproken door *Champlain*, echter zonder practisch gevolg. Van het jaar 1828 af, werden voortdurend studiereizen en proeven gemaakt, om te zien of het mogelijk was de landengte door te graven.

Verschillende routes werden als mogelijk voorgesteld, maar ten slotte, na verloop van tijd, bleef de keuze bepaald op twee, die namelijk door de landengte van Panama en die van Nicaragua.

In 1850 kwam 't bekende Clayton-Buwler tractaat tot stand tusschen de Unie en Engeland, waarbij de neutraliteit van een eventueel kanaal werd bevestigd; doch in 1901 is dit weer te niet gedaan bij 't Hay-Paunсefote tractaat. Naar men beweert staat deze concessie van Engeland in verband met de houding der Unie in den Boeren-oorlog.

Sinds 1850 doken er verschillende plannen op ten gunste van Nicaragua. Van 1872—75 werden beide routes door de Vereenigde Staten in studie genomen en na lang wikken en wegen behield de Panama-route de voorkeur.

Voordat de Vereenigde Staten een beslissing omtrent den bouw van het kanaal hadden genomen, vroeg en verkreeg de Franschman WYSE concessie van het Colombiaansche Gouvernement om het kanaal te graven.

De Heer WYSE maakte in haast eenige onvolledige plannen en schetsen, maar keerde, voorzien van de Colombiaansche concessie, naar Frankrijk terug, en verzekerde zich voor zijn plannen van de belangstelling van FERDINAND DE LESSEPS. Op uitnoodiging van dezen laatste werd er in Mei 1879 te Parijs een Internationaal Wetenschappelijk Congres gehouden, om het vraagstuk van een verbindingskanaal tusschen twee oceanen te bespreken. De beslissing van het Congres was ook ten gunste van het Panama-kanaal. Men dient hierbij op te merken, dat de gedelegeerden uit Amerika zich van stemming onthielden.

Nu werd de Panamakanaal-Maatschappij gevormd, met DE LESSEPS aan 't hoofd, ter uitvoering van de *Concessie*-WYZE.

De LESSEPS bezocht de Isthmus, verkondigde overal dat het graven van een kanaal uitvoerbaar was, en het Internationaal Comité van Deskundigen schatte de onkosten op $ 169.000.000. De aandeelen werden spoedig in Frankrijk geplaatst, en in October 1881 kon met het begin der werkzaamheden worden aangevangen. Het kanaal zou over het algemeen dezelfde route volgen als de spoorlijn van Colon naar Panama. Het kanaal moest een zeepeilkanaal worden, met een diepte van 29,5 voet, een breedte van 72 v. en een lengte van ± 47 Mijl.

De Maatschappij ondervond alras. dat een zeepeilkanaal niet volbouwd kon worden binnen den toegemeten tijd; het beschikbare geld was daarvoor ook te gering en de plannen en schetsen waren eveneens onvoldoende.

Men besloot derhalve tot een sluizenkanaal. Maar ook nu werden opnieuw vele vergissingen gemaakt, en deden zich vele moeilijkheden voor, zoodat ten slotte de Fransche Maatschappij het werk uit gebrek aan de noodige fondsen maar opgaf in Maart 1889.

Het Gerecht bemoeide zich met de zaak en wilde, dat door nieuwe administrateuren en nieuwe plannen de Maatschappij in eere zou worden hersteld. Tot op dat tijdstip had, naar men zegt, het werk $ 260.000.000 gekost, welke gelden verkregen werden door den verkoop van aandeelen, gewoonlijk onder de kleine burgerij van Frankrijk, en ten slotte met goedkeuring der Fransche Regeering door een loterij.

In 1894 werd een nieuwe maatschappij gevormd, welke een concessie voor tien jaar verkreeg, wat in 1900 met 6 jaar werd verlengd, zoodat de concessie zou ophouden in April 1910, tegen welk tijdstip men berekend had, dat het kanaal gereed zou komen. Van de geheele lengte van het toekomstig kanaal werden echter slechts 12 Mijl zoover klaar gemaakt, dat zij bevaarbaar zijn. Men bedenke echter, dat deze 12 Mijl volstrekt niet het moeilijkste gedeelte van het werk insluiten, zoodat de veronderstelling geenszins gewaagd is, dat nooit of nimmer de Fransche Maatschappij de doorgraving van het kanaal zou tot stand gebracht hebben.

Spoedig na de beëindiging van den Spaansch—Amerikaanschen oorlog maakten de Vereenigde Staten bekend, dat zij het plan hadden gevormd om een verbindingskanaal aan te leggen tusschen de twee Oceanen. Een contract werd gesloten met Engeland om de neutraliteit van het kanaal vast te stellen— tot welke roûte ook later mocht besloten worden— en het gebruik van het kanaal voor de schepen van alle Naties aan gelijke voorwaarden te verbinden.

Op 4 Januari 1902 bood de Fransche Maatschappij aan de Ver. Staten te koop aan al hare rechten en eigendommen in de Isthmus voor de som van $ 40,000,000. Naar aanleiding van dit aanbod beval de Amerikaansche Kanaal-Commissie de Panama-route aan.

Op 22 Januari 1903 werd tusschen Colombia en de Ver. St. een contract geteekend, waarbij aan de Vereenigde Staten een strook lands werd afgestaan voor den duur van 100 jaren. Dit contract kon door de Ver. St. naar believen weder hernieuwd worden.

In Augustus 1903 verwierp het Colombiaansch Congres dit contract. Toen volgde de vestiging van de Republiek Panama.

Op 18 November 1903 werd tusschen Panama en de Ver. St een Kanaal-overeenkomst geteekend.

Ten opzichte van aanleg en onderhoud van het kanaal werd bepaald als volgt: Panama garandeert voor altijd het vrije gebruik van een strook gronds 5 Mijl breed aan iederen kant van het kanaal. Binnen deze zône hebben de Ver. St. het uitsluitend toezicht op politie, justitie en geneeskundigen dienst, alsmede op alles wat verder noodig mocht geacht worden. Voor hulpkanalen werd mede het noodige terrein toegestaan. Voor de verdediging van het kanaal werden de kustlijn van de zône en de eilanden in de Panamabaai afgestaan. De steden Panama en Colon blijven onder het gezag van de Republiek Panama, maar in beide steden hebben de Ver. St. volledige jurisdictie alsmede in de havens de volledigste rechten over alles wat verband houdt met geneeskundigen dienst en quarantaine.

In ruil voor deze waarborgen zullen de Ver. St. aan de Republiek Panama betalen de som van $ 10 000.000 en jaarlijks daarvan $ 250.000 af betalen, te beginnen 9 jaar na de onderteekening van het contract.

In gevolge deze overeenkomst machtigde de President der Ver. St. de Kanaal-Commissie tot den aanleg van het kanaal, en het bestuur over de Kanaalstrook. Deze Commissie deed dienst tot April 1905, toen een andere Commissie benoemd werd.

Op 24 Juni 1905 werd uit de voornaamste ingenieurs van de Vereenigde Staten, Engeland, Frankrijk, Duitschland en Nederland een Raad van Deskundigen samengesteld met raadgevende stem. De ingenieurs van de verschillende nationaliteiten werden als lid van dezen Raad aangesteld door hun respectievelijke Regeering op verzoek van den President der Ver. Staten.

Deze Raad van Ingenieurs had te beslissen omtrent den bouw en de type (zeepeil - of sluizen) van het kanaal, waarover later, als wij in een volgend artikel meer tot de bizonderheden zullen afdalen. Vermelden wij nog even:

DE VOORDEELEN VAN HET KANAAL.

In 1879 verklaarde President HAYES, dat een kanaal, wat beide oceanen verbindt, een wezenlijke verandering in de geografische betrekkingen zal brengen tusschen de beide kusten der Ver. Staten aan de Atlantische Oceaan en de Stille Zuidzee gelegen, en tusschen de Vereenigde Staten en het overige gedeelte van de wereld."

Een ander man van gezag, de heer C. H. FORBES LINDSAY, zegt in zijn werk *Panama*, eerst onlangs verschenen: Natuurlijk zal Amerika het grootste voordeel trekken uit de weg, welke de nieuwe waterweg zal bieden.

Deze voordeelen zullen niet beperkt blijven tot een bepaalde plaats, noch tot een bepaalde klasse van menschen. Alle volkeren zullen een krachtiger stoot naar den vooruitgang ontvangen nu er een nieuw afzetgebied voor hunne voortbrengselen wordt geopend. De voordeelen, voortspruitend uit lager loon en korter reisroute, welke Europa genoot boven de Vereenigde Staten in hunne onderlingen wedijver om handel te drijven met Zuid Amerika en de Oost, zullen niet langer bestaan.

Nieuwe spoorwegen zullen worden aangelegd, nieuwe stoomvaartlijnen opgericht om dienst te doen bij de uitwisseling van artikelen tusschen Noord- en Zuid-Amerika, waarvan de havens 3000 Mijl dichter bij de Amerikaansche markten zullen zijn dan bij die van Europa.

De nieuwe en kortere weg naar Australië en de Oost beteekent een onschatbaar voordeel op handelsgebied, en schept de mogelijkheid van een uitgebreiden handel en verkeer met ver verwijderde volken.

Het is niet alleen mogelijk, maar zelfs waarschijnlijk, dat binnen een paar jaar een ander kanaal de Groote Meren met de Mississippi zal verbinden voor de binnenlandsche scheepvaart in Amerika. Door de Golf van Mexico en het Panama-kanaal zullen de oceaanstoomers de producten der Noord-Westelijke Staten en van Canada brengen naar de havens aan de stille Zuidzee en in Azië.

Ofschoon op de eerste plaats aangelegd voor handelsdoeleinden, zal de opening van het Panamakanaal toch ook zeer belangrijke politieke gevolgen hebben. Voor militaire bewegingen is het een groot gemak en het zal waarheid blijken, wat President HAYES voorspelde: De kanaalstrook is een gedeelte van de kustlijn der Vereenigde Staten."

Ten zeerste werd de noodzakelijkheid van deze korte roûte gevoeld door de Ver. St. nadat zij grondgebied verkregen hadden aan de kusten der Stille Zuidzee. Dat de tijd gekomen was om niet langer uit te stellen bleek allerduidelijkst, toen het slagschip *Oregon*, bij het uitbreken van den Spaansch Amerikaanschen oorlog, een tocht moest maken van San Francisco af om de Atlantische vloot te kunnen bereiken. Als het kanaal gereed is kan een schip, dat 16 knoopen per uur maakt, in 14 dagen van San Francisco naar N. York varen. De vloot der Ver. St. zal dan derhalve in een paar dagen hare schepen kunnen samentrekken naar een bepaald punt, in plaats van verschillende weken voor deze operatie noodig te hebben, zooals vroeger.

Doch nog andere schoone vooruitzichten heeft men in Amerika bij den bouw van het kanaal. Van den eersten dag af, dat de Commissie bezit nam van de Kanaalstrook om den reinigings- en geneeskundigen dienst tot voorbereiding van het ingenieurswerk te beginnen, heeft de bevolking van het geheele land hare warme belangstelling getoond. Om moeilijkheden te overwinnen, welke andere Naties hebben opgegeven; om broeinesten van ziekten en duf moerasland te maken tot een gezonde, aangename streek, waar het werkvolk goed kan leven als het zich maar houdt aan de vastgestelde levenswijze; om vooruitgang en den eindoverwinning te verwachten van eerzamen arbeid en vernuftig verzonnen werk over materieele en moreele hindernissen — dat alles is een rijkdom van ondervinding, welke het Amerikaansch karakter verfrisschen zal en veredelen.

De meest verlichte mannen dezer eeuw zijn overtuigd, dat de opening van het Panamakanaal een goed is voor alle volkeren der aarde, dat de handel van allen er bij zal winnen, en dat de vermindering van moeilijkheden voor het onderling verkeer en wederkeerigen handel een verbroedering van alle volken op gezonden basis mogelijk maakt, wat wederom voeren zal tot den algemeenen wereldvrede.

President ROOSEVELT spreekt in een speciale „Boodschap" op 17 December 1906, zijne groote verwachtingen van het Panama-kanaal aldus uit:

„Van het welslagen dezer onderneming ben ik even zeker, als men dit zijn kan van een onderneming, welke menschenwerk is. Een reuzenarbeid wordt daar op den Isthmus door onze landgenooten ondernomen, en terwijl wij hen strikt rekenschap vragen voor de richting waarin zij zullen werken, moeten wij toch ronduit erkennen de hooge beteekenis van dit werk, dat er een is van algemeen belang voor de geheele wereld.

Zij verrichten daar een arbeid, welke onberekenbaar van invloed is voor de verhooging van Amerika's naam; er wordt een weldaad bewezen aan de geheele wereld, een weldaad welke nog voort zal duren in de eeuwen die komen zullen.

BLADVULLING.

Een Antwoord.

Officier: „Wat is het verschil tusschen vrees en lafheid?"

Milicien: „Als u bang bent, dan is het vrees...... als ik bang ben, is het lafheid!

RAPPORT

Het Gouvernement, beweerde de Gouverneur, was bevoegd ook bij het bestaan van weideprivilegies naar goedvinden te beschikken over de savanes.

Dat hij echter bij andere gelegenheden rekening hield met het verzet der planters, als dezen zich tegen de afgifte der weidegronden verklaarden, blijkt uit zijne beschikking van 24 Mei 1869 (zie Bijlage La Q), waarin hij een verzoek om een stuk grond van de hand wees, op grond dat de eigenaren der omliggende plantages zich tegen den afstand hadden verklaard. In 1878 (zie Bijlage La. R) vermeende een ander Gouverneur er op te moeten wijzen, dat zij die het recht van beweiding op publieke gronden hadden, zich niet mochten „verzetten" tegen de uitgifte dier gronden. De Commissie heeft getracht de aangehaalde beslissing der Regeering in het moederland omtrent het weiderecht te krijgen, ten einde de gronden na te gaan, waarop die beslissing berust: zij is er echter niet in geslaagd. Men kan beschouwen, dat nog tot bij 1885 in de praktijk het weiderecht der plantages door het Koloniaal Bestuur geëerbiedigd werd; echter openbaarde zich tegen dien tijd eene neiging bij het Gouvernement om de weidegronden te laten bezetten door de vrijgemaakten en hunne afstammelingen, doch die handelwijze lokte dadelijk een protest uit, dat door verscheidene planters werd onderteekend. [Zie Bijlagen La. S. T en U] Of daarop een grondig onderzoek naar het bestaan der rechten der plantages op de weidegronden is geschied? Deze Commissie vermeent van neen, immers het antwoord van den Gouverneur, hierbij overgelegd onder La. V toont aan, dat het Koloniaal Bestuur slechts het advies van den districtmeester, die de gronden had afgegeven, had gevraagd en gevolgd. (Zie Bijlage La. W). Het is te betreuren, dat het onderzoek niet heeft plaats gehad, daar naar de meening der tegenwoordige commissie, het resultaat van zoo een onderzoek ook bij de belanghebbenden zelven van dien aard zou zijn geweest. dat waarschijnlijk zou zijn gebleken, dat de belangen der planters verwaarloosd werden. Wel werden daarna bij uitgifte der weidegronden de planters gevraagd of zij tegen den afstand bezwaren hadden, doch op hun verzet werd niet meer gelet, de door de districtmeesters gevraagde inlichtingen golden later slechts den persoon van den aanvrager, maar ook deze aanvragen om inlichtingen bleven nog later achterwege.

Het Koloniaal Bestuur benoemde in 1896 eene Commissie om over de uitgifte van domeingronden in het 2de district verslag uit te brengen. Alhoewel de tegenwoordige Commissie het verslag niet machtig worden kon en dus het eindresultaat van het onderzoek der vorige Commisie niet te weten krijgen kon, blijkt toch uit de door haar gehouden notulen, dat de planters, die toen gehoord werden, tegen eene verkorting van hun weiderecht opkwamen en van algemeene bekendheid is het, dat de Commissie van 1896 het Koloniaal Bestuur adviseerde om bepaalde terreinen als weidegrond voor de plantages te laten. Hieraan werd in de eerste jaren na het verslag gevolg gegeven, doch werden later ook die terreinen voor het grootste gedeelte in pacht uitgegeven.

Talrijk zijn de mondelinge en schriftelijke klachten der planters tegen de uitgifte der weidegronden geweest; het gevaar, dat hen dreigde was zoo groot, dat enkelen domeingronden, waarop zij recht hadden, opkochten en anderen zelfs sommige hun als eerlijk bekende buitenbewoners aanraadden om de om hunne plantages liggende gronden in te huren; zelfs gaven zij de voorkeur aan den verkoop der om hunne plantages liggende gronden aan een plantage-eigenaar boven de uitgifte der gronden in kleine perceelen in pacht.

Leverde het laten weiden van vee op gronden, waarvan gedeelten bezet zijn door onvermogenden die in de buitendistricten niet in staat zijn op eerlijke wijze in hunne behoeften te voorzien, op zich zelf reeds zeer groote bezwaren en is daardoor al een geweldige knak toegebracht aan de veeteelt der plantages, de schade veroorzaakt door het geheel bezetten der weidegronden der plantages is enorm groot. Eene inkrimping van den veestapel was daarvan het noodzakelijk gevolg en kunnen vele plantages thans vanwege de menigvuldige diefstallen van klein vee, gepleegd door hen die op de kleine in eigendom of pacht uitgegeven grondjes wonen, slechts een beperkt aantal vee houden. Het zal uit de hierbij overgelegde staten La. X IJ en Z blijken dat het den planters steeds ernst is geweest zooveel mogelijk te zorgen voor de uitbreiding van hunnen veestapel; na den orkaan van 1877 en de groote droogte in 1884 toch hebben zij steeds hun aantal vee aanmerkelijk kunnen vermeerderen. Thans echter, nu zij over de weidegronden niet kunnen beschikken en door de savaanbewoners bedreigd worden, is het hun onmogelijk geworden aan eene behoorlijke uitbreiding van het aantal door hen gehouden vee te denken.

TAPTOE

Te Parijs is de taptoe weer herleefd; iederen Zaterdagavond trekken twee militaire kapellen uit de te Parijs in garnizoen liggende regimenten door eenige wijken van de stad, de eene door het gedeelte aan den eenen oever van de Seine, de andere langs den anderen oever. Voorop tromslagers en pijpers en daarachter een compagnie manschappen, die op de tonen van het „Chant du départ," „Père Bugeaud," Sambre et Meuse"-marsch en andere bekende wijzen, de bevolking weer het schouwspel van de militaire ronde geven te bewonderen, als eens in de dagen van Napoleon, toen de wacht aankondigde, dat de herbergen moesten worden gesloten, dus de tap„toe" moest.

De anti-militairisten houden tegenbetoogingen, maar die slagen niet.

Ingezonden Stukken.

Zeer Eerwaarde Heer Redakteur !

Naar aanleiding van Uwe welgemeende artikelen „Voor onze eer en goeden naam" het volgende:

Welke richting men ook zij toegedaan, bij ieder beschaafd mensch zal bij de beoordeeling der zedelijkheid van een volk rekening gehouden worden met de verhouding der *wettige* kinderen tot die buiten den echt.

De eer van het geheele volk in het algemeen en voor dezen en genen meer in bijzonder is er mede gemoeid, dat de wettelijke bepalingen aangaande het huwelijk zoo gemakkelijk mogelijk worden gemaakt.

Doch wat komt hier maar al te veel voor?

De *papieren*, vereischt bij de wet, worden niet in orde bevonden, met dat gevolg, dat het huwelijk moet worden uitgesteld tot alles in orde is. Daar dit wel eens met heel veel moeite en tijd gepaard gaat, ziet men maar van trouwen af en een onwettige samenleving is dikwijls het treurig slot.

Waren de „papieren" maar in orde geweest, of gemakkelijk in orde te krijgen, dan zou het nooit zóó geloopen zijn.

Is daarin geen verbetering te brengen?

Er worden bij de aangifte der geboorten aan de betrokken personen of wél een zeer praktisch boekje uitgereikt, of wél een papiertje, ietwat grooter dan een visite-kaartje.

Waarom nu niet aan EEN IEDER zulk een boekje gegeven?

De onnauwkeurigheid bij de opgave, of in de schrijfwijze der ambtenaren, kan oorzaak zijn, dat één zelfde persoon op twee verschillende akten ook verschillende namen draagt — een bron van verwarring, die de grootste moeilijkheden kan geven bij eventueel trouwen der betrokken personen of der kinderen. Daarenboven, hoe gemakkelijk — in aanmerking genomen de zorgeloosheid van menigeen — wordt zulk een papiertje verloren!

Dat men het „permit tot begraven van een lijk" op een dergelijk briefje afgeeft, is zéér begrijpelijk, dit behoeft men een paar uur te dienen; maar een zoo gewichtig stuk als een geboortebewijs, dat zoovele jaren moet bewaard blijven en zulke ingrijpende gevolgen kan hebben, is wel waard, dat het aan EEN IEDER gegeven worde in den vorm van een boekje.

Hier zou met weinig kosten méér, zeer veel te winnen zijn ten bate van de eer en goeden naam van Curaçao.

U dankend voor de plaatsruimte

Uw dw. dr.

A. KUIJPERS

Pastoor.

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke berichten.

Hierbij wordt bekend gemaakt, dat door den APOSTOLISCH VICARIS VAN CURAÇAO nimmer aan vreemde Priesters of Geestelijken verlof wordt verleend tot het inzamelen van liefdegiften bij Katholieken, of een aanbeveling in de mildadigheid van anderdenkenden, tenzij door een eigenhandig onderteekenden brief.

⁂

Maandag ll. 25 Maart, was het de sterfdag van Z.D.H. Mgr. J. J. A. VAN BAARS z.g.

Het Pontificale Jaargetijde zal plaats hebben in de Cathedrale kerk op Dinsdag na Beloken Paschen.

Bijz. Onderwijs.

Dinsdagmorgen heeft Mejuffr. EUFEMIA VICTORIA ZACHARIJ, verbonden aan de R. K. School van Montaña met gunstig gevolg examen afgelegd als kweekelinge.

Onze gelukwenschen.

Een nuttig boek.

Dezer dagen is van de Drukkerij van het Vicariaat een zeer mooi boek verschenen: *Historia di Testament Bieuw*. Het is No. 3 in de reeks van LECTURA CRISTIANA, door den Zeereerw. Pastoor ALPH. L. M. J. JANSEN uitgegeven.

Deze uitgave is bizonder goed verzorgd en ziet er met haar talrijke plaatjes keurig uit. Het nieuwe boek is werkelijk een sieraad voor elk christelijk huisgezin, waar het nergens mag ontbreken.

Het is een korte Bijbelsche Geschiedenis, bevattelijk en levendig verhaald, niet slecht voor kinderen, maar ook voor meer volwassenen.

Wij wenschen 't boekje in veler handen.

De ontploffing
aan boord van Hr. Ms. Zeeland.

Maandagmorgen was het oorlogsschip weder naar Bonaire gegaan tot het houden van schietoefeningen. Woensdagmiddag keerde het schip in onze haven terug met de vlag halfstok ten teeken van rouw.

Des ochtends was men bezig te schieten met de revolverkanonnen. Terwijl de dienstdoende officier en een adelborst al hun aandacht wijdden aan het afschieten van het eene kanon, zat de matroos 2e klas VAN RHYN op het stoeltje achter het andere en rondom hem stonden verschillende manschappen. VAN RHYN deed een huls met buskruit in het reeds met een kogel geladen kanon. Plotseling, voordat hij het sluitstuk nog had kunnen sluiten, en de trekker nog niet kon worden overgehaald, ontbrandde de lading van zelf, met het rampzalig gevolg, dat kogel en lading achter uit het kanon vlogen en met volle kracht den onmiddelijk achter het kanon zittenden VAN RHYN troffen. Deze was op hetzelide oogenblik dood; zijn lichaam werd deerlijk verminkt, zijn arm weggeslingerd.

Maar, naast dezen ongelukkigen matroos, stond de Korporaal der Mariniers VERKUYLEN. Ook deze werd doodelijk gewond.

Zijn geheele lichaam was als één wonde, hij verloor een oog en zijn linkerarm was als verlamd, zonder eenig gevoel.

De Marinier 2de klas DOESBURG en de Lichtmatroos LEENHARTS werden ook zwaar getroffen in borst, armen en gelaat.

Verder werd nog een aantal manschappen getroffen door scherven en kruit, maar dit moet als minder belangrijk beschouwd worden.

Met hoeveel kracht de kogel zijn vernielingswerk heeft verricht, blijkt wel hieruit, dat hij in een ijzeren deur achter de getroffenen nog een groot gat sloeg en een verdieping lager terecht kwam. Er is een commissie van deskundigen benoemd om naar de oorzaak van deze ramp te onderzoeken.

Onmiddelijk na aankomst van de *Zeeland* in onze haven werd het lijk van VAN RHYN onder plechtig geleide van officieren en manschappen naar het Rifwater vervoerd, waar het in een pontje werd gelegd en naar het Militair Hospitaal gebracht.

De twee gewonden DOESBURG en LEENHARTS gingen ook onmiddelijk daarheen, terwijl VERKUYLEN niet meer vervoerbaar was.

Door de goede zorgen van Commandant HOUWING was Mgr. VUYLSTEKE onmiddelijk draadloos gewaarschuwd, dat geestelijke hulp voor een doodelijk gewonde gewenscht werd. Pastoor GIJLSWIJK begaf zich aan boord om VERKUYLEN in zijn laatste oogenblikken bij te staan. Goddank, schijnt genezing nog niet uitgesloten. Den volgenden dag kon hij naar het Militair Hospitaal vervoerd worden, waar ook de andere twee gewonden gelukkig goed voorui gaan.

Donderdagmorgen werd het lijk VAN RHIJN, het slachtoffer van zijn dienst, met groote militaire eer begraven.

Aan boord heeft zich een commissie gevormd om aan de gewonden, die na genezing nog invaliden zullen blijven en den dienst met een klein pensioen verlaten, eenige tegemoetkoming te kunnen geven. De inteekeningslijst wordt der Burgerij warm aanbevolen.

Dankbetuiging.

Door de familie van den eerst kortelings alhier overleden Heer JACOB PENSO is aan den Apostolisch Vicaris de somma van fl. 150 ter hand gesteld, ter uitdeeling onder de R. K. armen.

De welkome gift in deze droge tijden werd dankbaar aanvaard.

Naar wij vernemen, werd door dezelfde Geachte familie f 500 in het geheel voor de armen gegeven, verdeeld over verschillende gezindten en vereenigingen.

Melpomene.

Deze Engelsche kruiser viel Donderdagmorgen hier binnen na het wisselen van de gebruikelijke saluutschoten. De Officieren maakten hun opwachting bij den Gouverneur, die hun uitnoodigden tot een rijtoer en hen voor den volgenden avond aan zijn tafel vroeg.

Heden vertrekt deze boot naar Carthagena.

Curaçao modern.

Als het een beetje wil, krijgen we ook hier vliegeniers te zien. De Heer A. R MYERSTON is in bespreek met de vliegclub „Red Devils" van Puerto Rico. Als een geschikt terrein en het noodige geld kan gevonden worden, komen er 2 vliegeniers.

Havenwerken.

Bij den Kon. Raad is ingediend een Ontwerp-keur tot wijziging van de keur op het springen van steenen door middel van ontploffing (P.B. 1872 No. 6).

De Memorie van toelichting op dit ontwerp luidt als volgt:

Voor de uitvoering van de werken vereischt tot verbreeding van den havenmond en van die, welke de eigenaars der werven naar alle waarschijnlijkheid zullen ondernemen, om hun kaden breeder te maken, is wijziging dezer keur noodzakelijk. Immers artikel drie, laatste lid, staat de uitvoering dier werken in den weg. Ook het eerste lid van dat artikel zou een belemmering kunnen zijn.

Het wil voorkomen, dat wanneer het springen van steenen onder toezicht van de deskundige leiding van den Directeur der Openbare Werken staat, een vergunning van het hoofd van politie overbodig is.

De praktijk wijst uit, dat de voorzorgsmaatregelen van art. 4 veel te voorzichtig zijn. Met name schijnt het voorschrift sub c gegeven niet nagekomen te kunnen worden, want ¼ Nederlandsche ℔ buskruit heeft, vooral in harde steenen, zeer weinig effect. Door de bepaling nu opgenomen in art. 2, 1o lid, zouden de artikelen 4, 5 en 6 kunnen vervallen.

Prinses Juliana.

Naar wij vernemen zullen door Z. E. den Minister van Koloniën een ingenieur van het Departement en door de firma Wilton, een machinist naar hier worden gezonden, ten einde nog eens degelijk te onderzoeken of de Prinses Juliana voor de reizen tusschen de verschillende eilanden onzer kolonie kan geacht worden geschikt te zijn.

Sta. Barbara

Wij vernemen, dat over veertien dagen hier een advocaat uit Nederland verwacht wordt die inzake de Sta. Barbara phosphaatmijnen de belangen komt behartigen van den heer GODDEN en van de Duitsche aandeelhouders in de Sta. Barbara Phosphaat Maatschappij.

De Cur. Ct.

Hulde aan de Pers.

De Heer J. E. UGUETO, fotograaf alhier, heeft de *Koningin der aarde* te midden van hare hofhouding op Curaçao gefotografeerd en ons een exemplaar toegezonden: een met goud gekroonde vrouwenfiguur te midden der Curaçaosche Bladen.

Een heel aardige attentie, waarvoor we den Heer UGUETO dankbaar zijn.

De foto geeft het bewijs, dat deze fotograaf een zeer scherpe lens bezit, aardige pôses weet te bedenken en zijn portretten keurig afwerkt. Ons dunkt recommendatie genoeg.

De Stoomwals

heeft de hoofdbuis der waterleiding in de Breede Straat aan de Overzijde kapot gedrukt en 53 ton water verloren doen gaan.

't Is jammer, maar verklaarbaar.

De Curaçaosch Hypotheekbank.

In dank ontvingen we het verslag over het zes en dertigsten huishoudelijk jaar. Op de jaarvergadering heeft de Voorzitter een uitgebreid overzicht gegeven van de werking en den toestand der Bank. De winst over 1910 bedraagt f 19.097.12 waarvan f 10.000 aan dividenden werd uitgekeerd, of f 250 per aandeel. Het Bestuur bestaat thans uit de Heeren LEON VIDAL LEYBA, Voorzitter, MORDY S. L. MADURO, Ondervoorzitter, R. J. HOYER, SOL DE CASSERES, J. C. B. FORBES, M. H. PENSO en H. H. R. CHAPMAN leden, en de Heeren J. E. LEYBA en H. STATIUS MULLER leden, plaatsvervangers.

Het nieuwe Lid

van het Hof van Justitie in de Kolonie Curaçao Mr. B. DE GAAY FORTMAN is gisterenmorgen in een Buitengewone zitting plechtig geïnstalleerd.

Castro.

Volgens de *Port-of-spain Gazette* is Generaal CIPRIANO CASTRO naar Portugal gegaan om een oorlogsschip aan te koopen.

Die zijn daar tegenwoordig overcompleet en ze zijn uitstekend!

Politie.

Onze geachte Collega „De Vrijmoedige" schrijft:

Van verschillende zijden is dezer dagen verwondering uitgedrukt over het Optreden der Politie in den laatsten tijd, vooral ten aanzien van danspartijen en andere vermakelijkheden, welk optreden door menigeen toegeschreven werd aan het misverstaan door de nieuwe politie-agenten, van de hun dienaangaande gegeven instructies.

In de *Amigoe di Curaçao* van ll. Zaterdag leest men omtrent dat optreden eene opheldering, die, te oordeelen naar de beslistheid, waarmede zij gegeven wordt, gegrond moet zijn op inlichtingen uit gezaghebbende bron.

De opheldering (zal) zeker een einde maken aan tal van gewaagde veronderstellingen en gissingen."

Dat hopen we van harte, Collega, met dat doel schreven wij, maar met onwillige honden is het slecht hazen vangen.

Draadlooze.

De President van Venezuela heeft een besluit geteekend, waarbij gelast wordt te La Guaira, Puerto Cabello, Maracaibo en Cumaná stations van Draadlooze Telegrafie op te richten.

Onze stations op Curaçao, Aruba en Bonaire zullen daardoor in bruikbaarheid belangrijk winnen.

Congres.

Het Nationaal Congres van Venezuela is bijeengeroepen op 19 April a.s.

Hopen wij, dat dan ook de vriendschappelijke verhouding met Nederland, en de handelsbetrekkingen met Curaçao geregeld kunnen worden.

Douane.

De tolkantoren van La Guaira en Puerto Cabello zijn een rijke bron van inkomsten voor Venezuela. Gedurende de maand Januari 1912 bedroeg 30 procent van deze inkomsten de kolossale som van 520.000 Bolívares of nog 80 000 Boliv. meer dan in December ll. toen de douanerechten hooger waren dan zij ooit te voren geweest waren.

Gedurende de eerste 14 dagen van Maart heeft het Ministerio weder 697.679,30 B. uitbetaald aan Buitenlandsche schuld.

Eerder dan verwacht werd, zal Venezuela in staat zijn de Buitenlandsche schuldeischende Naties volledig af te betalen.

De Venezolaansche Bladen gaan er niet weinig trotsch op dit alles te kunnen publiceeren, juist nu, in de dagen van voorbereiding voor de komst van MR. KNOX.

Ook in Colombia zijn de inkomsten goed. In Januari 1912 werd ontvangen $ 1.024.523.32 Goud, tegen $ 850.455.59 in Januari van 't vorige jaar.

In Februari 1912 $ 854.309.95 tegen $ 773.628.02 in Februari 1911.

De „Victoria Louise."

Dit prachtjacht van 17.000 ton is Vrijdagavond onze haven voorbij gevaren met 450 Amerikaansche touristen aan boord, op weg naar La Guayra en Caracas.

Marktbericht
van den
Curaçaoschen Handelsbond.

Van 29 Maart 1912.

AARDNOTEN (Pindas) per KG.........	0.22
ZOUT per vat van 130 K.G.........	f 0.80
DIVIDIVI per K.G.........................	„ 0.05½
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„ 0.70
id. per KG. 2e kw.	„ 0.60
HUIDEN per K.G.........................	„ 0.60
GEITENVELLEN per K.G............	„ 1.20
WOL per K.G..............................	„ 0.12
SCHAPENVELLEN per stuk.........	„ 0.50
BEENDEREN per K.G..................	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G..............	„ 0.05
STROOHOEDEN (hipijapa):	
Kwaliteit No, 1...........per dozijn	„ 4.—
„ „ 1 (gebleekt) „	„ 4,12½
„ „ 2 „ „	„ 5.—
„ „ 3 „ „	„
„ „ 3 „ „	„
„ „ 4 „ „	„ 7.—
„ „ 5 „ „ (OLA)	„
„ „ 6 „ „	„
„ „ 7 „ „	„ 9—
„ „ 8 „ „ (OLA)	„
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ (OLA)	„
„ „ 11 „ „	„ 13.50
„ „ 12 „ „ (OLA)	„ 16—
„ „ 13 „ „	„ 16.—
„ „ 14 „ „ (OLA)	„ —
„ „ 15 „ „	„ 18.—
STROOHOEDEN (latal):	
Kwaliteit X per dozijn	....
„ XX „ „	„ —
„ XXX „ „	„ —

KLEINE STROOHOEDEN (hipijapa) in kwal. overeenkomende met kwal. No. 1 van ongeveer 25 cM. van kruin af tot rand per doz. f 3.25

van ongeveer 30 cM. van kruin tot rand per doz

N. B. Verschillende soorten worden deze week niet meer gevraagd, terwijl de meeste anderen in prijs daalden.

Ratten en Muizen.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd

96 ratten
34 muizen.

Officieele Berichten.

Aan de kweekelinge op Bonaire, Mej. A. W. HELLMUND, is om gewichtige redenen acht dagen verlof verleend.

De persoon van PIET SILJÉ is benoemd tot telegrammen-tevens brievenbesteller op Bonaire.

Aan den ontvanger enz. op Bonaire M. PH. VAN ROMONDT, is tot verder herstel van gezondheid, eene maand verlofsverlenging verleend.

Buitenland.

ITALIE.

De Italiaansche Kamer

heeft met het breede gebaar, dat in de wereld nog al eens dienst moet doen als surrogaat voor waarheid en recht, de annexatie van Tripoli goedgekeurd.

Er waren slechts negen tegenstemmers, terwijl 423 Kamerleden hun stem in gejuich vóór gaven.

Bij het debat stelde de minister-president vast, dat een grooter meerderheid in de Kamer met het ontwerp instemde. Hij erkende, dat aan een stemming op dezen dag niet de beteekenis van een motie van vertrouwen in de politiek der regeering moest worden toegekend. Men had met een meer verheven kwestie te doen, waarbij het hoogste belang van het vaderland betrokken was. Het koloniale probleem drong zich aan Italië op als een hoogste noodzakelijkheid. De minister wenschte, dat er geen andere oorlogen dan koloniale waren, die beschavingsoorlogen zijn.

Hij zette de redenen uiteen, welke het ministerie er toe geleid hadden, de onderneming te beginnen als een ware noodzakelijkheid voor het volk, om zeer ernstige gevaren af te wenden, voor welke men anders binnen korten tijd had moeten vreezen. Italië zou nooit hebben kunnen toestaan, dat een andere mogendheid bezit had genomen van Tripolitanië, dat steeds zijn doel geweest was. Nog langer te wachten zou het tot een betreurenswaardig conflict gevoerd kunnen hebben.

Met het inlijvingsbesluit werd de souvereiniteit van Italië afgekondigd, welke door bijzondere wetten voor bepaalde plaatselijke toestanden en met betrekking tot godsdienstige gezindheid van de inwoners van Tripolitanië bevestigd zou worden. Italië kon er niet in toestemmen, dat de politieke souvereiniteit van Turkije over deze streken bleef bestaan. Om te toonen, dat het land tot elken prijs besloten was op dit punt niets toe te geven, opdat vrienden, bondgenooten en tegenstanders het zouden weten, had het inlijvingsbesluit zich als een noodzakelijkheid opgedrongen. Italië had van de zijde van geen enkele mogendheid tegenstand of ook maar belemmering in zijn optreden ondervonden. Indien de krijgsverrichtingen begrensd waren, dan was dat geschied om het gevaar voor een ernstigen terugslag elders te vermijden. Italië deed het uit eigen beweging.

„Uit eigen beweging" !

Wat zullen de Turken lachen en de Italiaansche troepen in Tripoli verbaasde oogen opzetten, wanneer ze dat lezen.

In een soort memorie van toelichting tot de „inlijving" wordt nog gezegd, dat de taak, door Italië ter hand genomen, behoort tot de grootste en moeilijkste werken, die een volk op zich kan nemen. Door zijn rustige, vastberaden en vaderlandlievende houding heeft het Italiaansche volk getoond, dat het begrijpt, hoe gewichtig zijn taak is. Het heldhaftig gedrag van de Italiaansche krijgsmacht te land en ter zee was een uiting van het volksbewustzijn, dat in alle lagen der samenleving leeft. Het is thans zeker, dat Italië zijn doel zal bereiken (? Red. *A.*) Doch, opdat het tegelijkertijd een groot beschavingswerk tot uitvoering zal kunnen brengen, mag het streven van de volksvertegenwoordiging en van de regeering niet door vreemden politieken invloed belemmerd worden en moet de souvereiniteit van Italië over de Afrikaansche gewesten volledig en door niets beperkt zijn.

Ook de pers heeft den toon te pakken.

De *Messagero* schrijft b.v.:

„Het Italiaansche volk heeft bewezen, het beste waardig te zijn. Als het heden in Afrika krachtig weet te strijden tegen het barbarisme, zal het morgen rijp zijn voor het hoogste vredeswerk".

In niet Italiaansche bladen wordt met meer kalmte en dus zuiverder geoordeeld.

Zoo zegt de Oostenrijksche pers, dat de inlijving te vroeg geschied is, waar zelfs nog op dit oogenblik niets meer dan de kuststreek bezet is. De inlijving bewijst juist nu de grootste hinderpaal te zijn voor het aanknoopen van vredesonderhandelingen en de toelichting is in zoo algemeene termen gesteld, dat zich daarmede alle mogelijke inlijvingen laten verdedigen.

Met het oog op de mogelijkheid, dat Italië weer een aanval op de Dardenellen beraamt, heeft de Porte aan de mogendheden meegedeeld, dat de Turksche regeering genoodzaakt zal zijn de Dardanellen voor onzijdige schepen te sluiten. Italianen Turkije uit te zetten en de Italiaansche instellingen in Turkije te sluiten, zoodra Italië de Dardenellen aantast.

Het eenige succes, dat de Italianen behalen, is daarin gelegen, dat ze een oproerig stamhoofd in Arabië tot vernieuwd verzet tegen de Turken hebben weten „over te halen”.

Met geld.

In de Italiaansche Kamer waren slechts enkelen die tegen de annexatie van Tripoli stemden en die het deden waren nog bijna allen socialisten, wien de oppositie tegen de regeering in het bloed zit.

Onder die tegenstemmers was echter ook een prins Leone Caetani, maar zijn houding heeft dan ook opzien gebaard.

De „Corriere d'Italia” verwijt hem, dat hij zich in één groep met zijn politieke antipoden, de socialisten, heeft geplaatst, waardoor hij zeker niet de meening zijner kiezers heeft vertolkt. En het blad vindt, dat het niet geoorloofd moest zijn, dat de vrouw van een dergelijken onvaderlandlievenden afgevaardigde (die bovendien tot Giolitti's partij behoort) de waardigheid van hofdame van koningin Helena waarneemt.

De Koninklijke Academische Club nam krassere maatregelen en schrapte den stouten prins eenvoudig van de lijst harer leden, terwijl de kiezers van het vierde district ook in een vergadering het gedrag. van hun diepgezonken afgevaardigde zullen beoordeelen en misschien wel veroordeelen.

Was het een gril van Leone Caetani, toen hij tegen stemde? vraagt de corr. der N. R. Ct.

Zeker niet, en meer dan eenig ander der ruim 400 afgevaardigden, die den 22sten het decreet toejuichten, was Caetani gerechtigd om er een oordeel over te vellen; Caetani is een geleerde, die zijn heele leven besteed heeft en nóg besteedt aan het bestudeeren en bereizen van de Mohammedaansche wereld en in zijn kennis van den Islam en van de Islamitische bevolking heeft hij misschien slechts één enkelen meerdere. Caetani's oordeel legt dus eenig gewicht in de schaal. Doch laten we hem zelven aan 't woord in de „Tribuna”.

„Waar ik persoonlijk de geheele Muzelmansche wereld heb bereisd, van Marokko tot in midden-Azië, en waar ik vooral, een twintig jaar geleden, een lange reis heb gedaan tot in het hart van de Afrikaansche woestijn, met slechts twee Berberbedienden in de nabijheid van de Westelijke grenzen van Tripolitanië, waar ik zooveel van de beide provincies heb bezocht, als onder het argwanende Turksche bewind mogelijk was, ben ik tot de overtuiging gekomen:

1e. dat die streken, met uitzondering van één zeer begrensd gebied in Barka, niet te koloniseeren zijn door één Europeesche bevolking;

2. dat de bebouwbare oppervlakte van het land, behalve de thans reeds bebouwde, zéér gering is, omdat elke poging van landbouwuitbreiding noodlottigerwijze zal falen door het gebrek aan besproeiingswater;

3e. dat de bevolking in dit politiek tijdsgewicht, waarin de Muzelmansche wereld een zeer ernstige crisis van anti-Europeesche gevoelens doormaakt een buitgewoon gevaar oplevert en tot verwikkelingen met bekenden uitslag aanleiding geven kan;

4e. dat de kosten van een militaire bezetting tot zulk een belangrijk cijfer zouden stijgen, dat ze noodlottig voor onze begrooting zouden kunnen worden en gevolgen zouden teweegbrengen, die op treurihe wijze zouden terugslaan op het geheele sociale leven van ons land.

MEXICO.

In Mexico spelen zich ernstige gebeurtenissen af. De stad Juárez, vlak aan de Amerikaansche grens, die ook bij de vorige revolutie een middenpunt was van allerlei krijgsbedrijf viel thans den opstandelingen in handen. Zij hebben na eenige schoten gelost te hebben de gemeentegebouwen, het douanekantoor, de kazernes, de gevangenis en andere openbare gebouwen bezet.

De troepen der Vereenigde Staten patrouilleerden tijdens den aanval langs de grens en hielden zich gereed Juarez binnen te rukken, indien El Paso gevaar zou loopen. Geen kogels zijn echter op Amerikaansch grondgebied neergekomen.

Eén der verdedigers van Juares is slechts gewond; meer verliezen zijn niet geleden.

De Mexicaansche consul te El Paso heeft verklaard, dat ten einde een botsing met Amerikaansche belangen te voorkomen, aan het garnizoen bevolen was geen verzet te bieden en den opstandelingen toe te staan de stad in te nemen. De verdedigers hebben het vuur dan ook na de eerste salvo's gestaakt.

Wat dat nu eigenlijk allemaal beteekent?

Het vermoeden komt telkens naar voren, dat al die revolutie niets anders is dan een voorbereidende maatregel voor de annexatie door Amerika.

Maar bewijzen kan men dat natuurlijk niet.

JAMAICA.

Ook op het eiland Jamaica zijn opstootjes uitgebarsten.

Ontevredenheid over de wijze, waarop een Canadeesche maatschappij in den tramdienst voorziet, heeft tot ernstige ongeregeldheden geleid. Een groote menigte deed een aanval op de tramwagens en verbrandde een van deze. Een botsing met de politie was het gevolg. Voorloopig is de tramdienst gestaakt, en gewapende patrouilles politieagenten doorkruisen de straten. Men vreest voor nieuwe ongeregeldheden als de tramdienst hervat mocht worden.

In het Lagerhuis werd juist dezer dagen aan de regeering de vraag gesteld of zij een onderzoek wilde instellen naar de wenschelijkheid van een verbetering der haveninrichtingen te Kingston op Jamaica, in verband met de aanstaande opening van het Panamakanaal. Uit het antwoord der regeering bleek, dat zij dit vraagstuk overweegt. Op een nadere vraag omtrent de juistheid van het bericht, dat een Amerikaansch consortium een aanbieding zou hebben gedaan tot aanleg van nieuwe haveninrichtingen te Kingston, antwoordde de regeering, dat van den gouverneur van Jamaica hieromtrent nog geen mededeeling waren ontvangen.

PANAMA.

De Amerikaansche minister Knox is te Panama aangekomen en met gejuich ontvangen.

Hij heeft met betrekking tot de opening van het Panama-kanaal verklaard, dat het doel van de Vereenigde Staten was, in vriendschap met de Latijnsche zuster-republieken in Amerika te leven. De Noord-Amerikaansche republiek verlangde noch naar souvereiniteit noch naar grondgebied in Latijnsch Amerika.

Panama heeft zij intusschen te pakken, en Mexico is bezig „zich aan te sluiten.”

Advertentien.

INGEZONDEN MEDEDEELINGEN.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 23 MAART. — 6 APRIL.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Philadelphia	H Highborn	26 Maart	La Guayra	27 Maart	New-York
Zulia	S S Morris	30 „	New-York	30 „	Maracaibo
Zulia	„	4 April	Maracaibo	4 April	New-York
Caracas	Furst	4 „	New-York	4 „	La Guayra
Merida	A Johanson	27 Maart	Maracaibo	28 Maart	Maracaibo
Merida	„	1 April	Maracaibo	4 April	Maracaibo
Pr. der Nederl.	J C Metus	25 Maart	New-York	25 Maart	Amsterdam
Oranje Nassau	G D Nieman	30 „	Amsterdam	31 „	New-York
Pr. Willem IV	P C v d Graaff	7 April	New-York	8 April	Amsterdam
Grunewald	H Brock	27 Maart	Pto Colombia	27 Maart	Hamburg
Professor	Mc Mullan	22 „	Liverpool	23 „	Galveston
Venetia	C Segebarth	1 April	Hamburg	3 april	Hamburg
Città di Milano	F Ferraro	3 „	Colón	3 „	Génova

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
La Preferida H	24 Maart	Maracaibo	*Sirena H*	23 Maart	Maracaibo
Clara C	24 „	Rio Hacha	*Pluma de Oro*	23 „	Maracaibo
Juan Luis H	25 „	Maracaibo	*Hirondelle H*	23 „	Maracaibo
Meda H	25 „	Maracaibo	*Dreadnought H*	25 „	Isla Barlov.
Zelma H	26 „	Maracaibo	*Olga Lucila C*	27 „	Aruba
Refugio H	25 „	Aruba	*Refugio*	27 „	Aruba
Camia H	26 „	Maracaibo	*Juan Luis*	26 „	Aruba
Gaviota H	26 „	Maracaibo	*Meteor H*	27 „	Maracaibo
Maria Abigail	26 „	Maracaibo	*Lady C*	27 „	Rio Hacha
Olimpia H	29 „	Maracaibo	*Olinda H*	27 „	Barahona
Juan Luis H	30 „	Aruba	*Carlota V*	26 „	Maracaibo
			Hungaria H	27 „	Bonaire
			La Preferida H,	28 „	Maracaibo
			Meda H	30 „	Maracaibo
			Zelma H	30 „	La Guayra

25 Maart is H M **ZEELAND** vertrokken naar Bonaire en is 27 Maart weer in onze haven teruggekeerd.
28 Maart is het Engelsch oorlogsschip **MELPOMENE** hier binnengevallen. Vandaag 30 Maart zal deze kruiser onze haven verlaten en zijne reis doorzetten naar Colón via Cartagena.
28 Maart is het Noorsch S S **ANTARES** onze haven binnengeloopen met eene lading steenkolen komende van Norfolk.

Drukker:
B. L. [illegible]